

SEB

Alex arra ébredt, hogy Berta visít a földszinten. A hálószoza ajtaja nyitva maradt, és minden zaj úgy hallatszott, mintha közvetlen közelről jönne. Először csak bekúszott az álomba, amelyben ott termett egy zokogó gyerek, aztán lassan eltűnt minden más szereplő, csak a kislány maradt az üvöltéssel. Alex érezte, hogy a nappali fény átdereng a szemhéján, érezte a nyitott bukóablakon át beáramló hűvös levegőt, „anyuci”, hallotta letről ismét a nyafogást, amely most már nem az álom része volt, kinyitotta a szemét és megnézte az óráját.

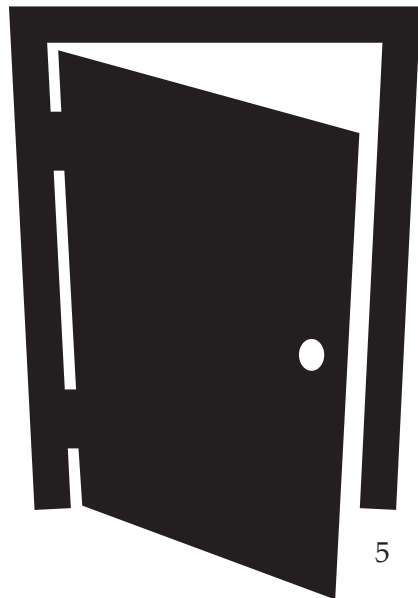
Háromnegyed nyolc, még alhatott volna egy kicsit, állapította meg, éjjel kettőkor ért haza, volt egy asztalfoglalásuk tíz főre, majd a vendégek egy négyfogásos vacsora után újabb és újabb palack borokat rendeltek maguknak. Alex nem zárt be éjfélkor, a szakácsot sem engedte el, de Bandi a földhöz vágta a konyharuhát negyed egykor. „Tizenegyig tart a műszakom, én mentem”, mondta.

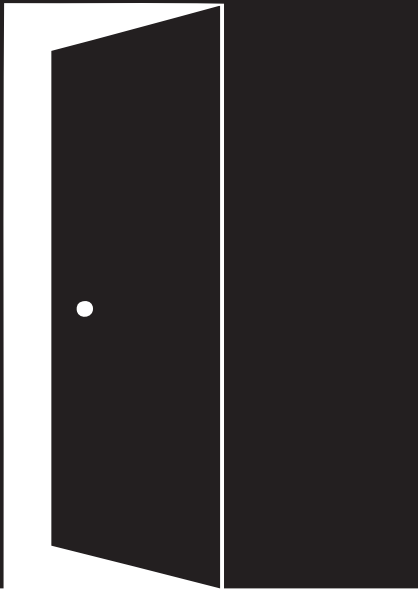
„Anyu, játszunk kisbabásat”, hallotta a férfi ismét a földszintről Berta hangját. Felkelt, fogat mosott, lement a konyhába, hogy egy kávéfőzőt főzzön magának. „Jó reggelt”, köszönt Emma, aki a szőnyegen feküdt a nappaliban, Berta épp ráült a hasára, és ugrálni kezdett rajta. „Játsszunk, játszunk”, hajtogatta, „de már babáztunk az előbb”, nyögte a nő, „most foglald el egy kicsit magad”, kérte, és lerakta a gyereket a földre, majd kisietett a konyhába. „Lehettetek volna halkabban is”, morogta a férfi, amikor Emma hátulról megölelte, „bocsánat, elfelejtettem”, súgta a nő. „Ezt mondod minden nap, esküszöm, be fogom zárni a hálóajtót, vagy átköltözöm a dolgozóba”, folytatta Alex. „Bocs, hogy akarunk egy kicsit veled is lenni”, vont a vállát a nő, és elengedte a férjét, „bocs, hogy nem tudok dolgozni, ha minden nap öt órát alszom”, válaszolta a férfi. Emma hátat fordított Alexnek, kibámult az ablakon, a kertben már nyíltak a nárciszok, a tulipánok, sarjadt a fű, a nap bevilágított a konyhába, eszébe jutott, hogy Berta születése előtt milyen sokszor kávéztak kint a teraszon. „Van valami bajod velem”, kérdezte. „Igen, az, hogy álmos vagyok”, közölte a férfi a kávéját kortyolva. „Jó, de valami más”, folytatta a nő. „Nem, csak túl sok hülyeséget kérdezel mostanában”, vágta rá a férje.

Emma nyelt egyet, de úgy döntött, jobb, ha ezt most nem hallja meg, biztos fáradt, biztos még nem ébredt fel teljesen, és amikor a férje kijött a fürdőszobából, megkérdezte, mi lenne, ha vasárnap délelőtt biciklizni mennének. „Meglátjuk”, morgott Alex, és indult fel az emeletre öltözni, „jó lenne tudnom”, szólt utána a nő, „foglalnék egy asztalt ebédre”. Alex léptei alatt recsegett a lépcső, „akkor nem”, jelentette ki. Emma utána sietett, „most mi van”, kérdezte. „Mit tudom én, mi lesz még vasárnap, azt se tudom, hova kapjak”, csattant fel a férfi. „Akkor meg mit voltál úgy oda, hogy felébresztettünk”, vágott vissza a másik, sarkon fordult, és lesietett a földszintre a gyerekekhez. „Gyere, kicsim, megyünk vásárolni”, mondta, Berta épp a telefonját nyomkodta. „Azt nem szabad”, kapta ki a kezéből a készüléket, „anyu, anyu, kéjem”, selypített a kislány. Emma bekapcsolt egy játékot, egy kismajom sétált a dzsungelben, ugrálnia kellett, hogy a banánt a fákon elérje. „Egyet játszhatsz, utána megyünk”, mondta, a gyerek bólintott, és rutinosan nyomogatta tovább a készüléket.

Vaku villant a háta mögött, amikor Rita megnyomta a plázában lévő étterem rácsát nyitó gombot, Alex először azt hitte, csak egy lámpa égett ki, de amikor megfordult, egy bőrkabátos férfi állt mögötte, és egy igazolvánnyal a kezében mutatkozott be. „Üdvözlöm”, mondta, „Kápolnai Antal vagyok a munkaügyi hatóságtól”. Alex úgy nézett a férfirra, mint ha az tévedésből állna előtte, neki nincs és nem is lehet dolga ilyen alakokkal, pláne most, amikor rohan, az egész napja be van táblázva. „Segíthetek valamiben”, kérdezte gépiesen. A munkaügyi feltolta az orrán a szemüvegét, a táblára mutatott, „mikortól van nyitva az étterem”, érdeklődött. „Tíz-től”, válaszolta Alex. Az ellenőr bólintott, „gondolom, ez a hölgy itt dolgozik”, folytatta, „igen”, vágta rá készségesen Rita, mielőtt Alex válaszolhatott volna. A munkaügyi mosolygott, valamit írt a füzetébe, majd az alkalmazott munkaszerződését kérte. Alex keresgélte egy darabig a konyha mögötti raktárban. „Valószínűleg a könyvelőnél van”, felelte, az ellenőr újra bólintott, „akkor jó lesz a jelenléti ív is”. Alex bement a pult mögé, elővette a papírokat, és átadta az ellenőrnek. A férfi nézegette a listát, „mégis miért fontos ez”, kérdezte Alex. „Törvénybe ütközik, ha munkaidőn kívül itt bárki dolgozik”, közölte a másik, majd ismét írni kezdett. Alex felnevetett. „Ne csináljuk már, kérem”, kezdte, „tudja, hogy van ez, pár perccel előbb jöttünk, hogy időben kinyithassunk”, próbálta a helyzetet menteni. „Itt jártam tegnap este is, két perccel később zártak, és ma öt perccel hamarabb nyitottak, ez nem fér bele az alkalmazott nyolc órájába”, mondta, és fotókat keresgélte a fényképezőgépében. „Ugyan, csak pár perc, az semmi”, kedélyeskedett Alex. „Magának talán igen”, válaszolt komolyan a férfi. Alex is elkomorodott, „sajnálom, ezentúl másképp fogjuk csinálni”, mondta, majd odahajolt hozzá, „nem lehetne ezt most másképp intézni”, kérdezte. Az ellenőrnek bepárasodott a szemüvege Alex leheletétől, a keret fölött kinézett a másikra, „nem tudom, mire gondol”, mondta, majd újra feljegyzett valamit. Alex körülnézett, mintha segítséget keresne, de az étterem üres volt, ekkor mutatóujjával a férfirra célzott. „Nincs jobb dolga, mint hogy az egyszerű embereket zaklassa”, hajolt a másik arcába. Az ellenőr hátrébb lépett, de nekiment egy mögötte álló asztalnak, „mit írogat abba a tetves füzetbe”, kérdezte ismét Alex, és ki akarta venni a lapokat a férfi kezéből, de az, mintha csak a gyereket védené, szorosan magához ölelte a paksamétát. „Hogy képzeli”, zihált magas hangon, „maga hogy képzeli”, szólt vissza Alex, „vizsgálják inkább a milliárdosokat”, hadarta habzó szájával. „Az nem az én dolgom”, ingatta az ellenőr a fejét, hátrálni kezdett, de a kabátja beleakadt az egyik szék támlájába, hiába rángatta, nem akart onnan kijönni. Alex nézte, ahogy erőlködik, „itt ragadt, biztos úr”, mosolygott, „nagyon vicces”, szólt a másik, ekkor sikerült végre a kabátját kiszabadítani. „Na, húzzon innen a faszba”, intett Alex, „az idézésről majd postán értesítik”, szólt vissza az ellenőr, és elindult a következő bolt irányába.

A férfi visszament a hűtőkhöz, Rita már a pult mögött pakolt. „Minden okés, főnök”, kérdezte a lány, „te csak hallgass”, förmedt rá Alex, „ki a franc kérte, hogy beleugass a mások dolgába”, tette hozzá égő tekintettel. Rita elsápadt, „én nem tudtam...”, kezdte, „majd levonjuk a büntetést hó végén”, vágta rá a férfi. „Én csak, én nem”, hebeggett a lány, a férfi utánozta a nyávogást, „én csak, én nem, én nem tehetek róla, én nem akartam, ugyan hagyjuk már ezt, csak egyszer gondolkoznátok”, csapott a homlokára.

Megcsörrent a telefonja, és mintha az előbbi haragját elfűjták volna, kedélyesen szólt bele a kagylóba. „Szevasz, Pistám, mondjad”, kérdezte, majd hallgatta a választ. „Nem volt semmi baja”, csodálkozott, „és akkor miért nem sülsz meg rendesen a kacsa”. Megint figyelt, „ezt nem mondd komolyan”, kiáltott fel, „levegővel dústíják a gázt”, ismételte a hallottakat. „És mit lehet csinálni”, kérdezte, tárogott, amíg hallgatta a választ, „tudod te, mennyibe fáj egy villanysütő”, emelte fel a hangját, „na jó, hagyjál már te is, akkor inkább leveszem az étlapról a kacsát, mint hogy új sütőt vegyek”, mondta, és a telefont kinyomta.

„Valami baj van, főnök”, kérdezte Rita, de Alex nem válaszolt, arrébb ment és tárcsázott egy másik számot, amikor meglátta a helyettesét, Fecót közeledni a széksorok között. „Csakhogy idetoltad már a bringát”, jegyezte meg az órájára nézve, „dugó volt a városban”, közölte a másik. „Kicsit túl sokszor van mostanában dugó”, jegyezte meg Alex, „kezd ezzel is tele lenni a tököm”. „A hűtőben ott a friss hús, nekem mennem kell az önkormányzathoz, majd hívlak”, közölte, és köszönés nélkül otthagya őket. Fecó értetlenül nézett utána. „Ez bedilizet”, kérdezte Ritától, de ő csak széttárta a kezét kínosan mosolyogva.

Két órával később érkezett a kisvárosi étterembe. Gál, az egyik üzlettársa már várta, kapucnis tréningfelsőben, csuklójára erősített telefonnal ült az egyik ablak melletti asztalnál. „Szevasz haver”, kezelt vele Alex, „egy perc és jövök”, mondta, majd elindult az irodája felé, útközben benézett a konyhába, „Annus, takarítsátok ki az elszívót és a hűtőt, és nézzétek át, kell-e új szószokat főzni”, szólt oda a konyhalánynak, majd megkérdezte a szakácsot, elő vannak-e készítve az ebédmenühöz a zöldségek és a húsok. Benyitott a szűk irodába, ledobta a kabátját a székre, papírt, tollat vett magához, és visszament az üzlettársához.

„Mi a helyzet”, kérdezte Gáltól, amikor a szék támláját a lába közé véve leült az asztalhoz. „Semmi extra”, vont a vállát a másik. „Futni voltál”, kérdezte Alex, Gál bólintott, „indulok az ironmanen”, mosolygott. „Beszarás, és mennyit futsz”, érdeklődött Alex, „heti négyszer tíz kilométert”, közölte Gál. Alex bólintott. „Ez igen, nekem is kéne már”, sóhajtott, és eszébe jutott, hogy amikor utoljára mérte magát, már száz kiló fölött volt. Sokszor elhatározta, hogy diétázni fog, hogy minden nap fél órát fut a környéken, de reggeltől estig kapkodott a feladatok között.

Alex intett Istvánnak, a főpincérnek, hogy hozzon egy capuccinót. „És veled minden rendben, kicsit nyüzögtnak tűnsz”, kérdezte Gál. „Ez nem az én napom”, dörzsölte a halántékát a másik, „először beállít hozzám egy munkaügyis, a rohadék meg akart vágni, amiért két perccel korábban nyitottunk ki, aztán az önkormányzat szarakodik, mindenki ahol tud, keresztbe tesz a másiknak”, ingatta a fejét. „Mintha tényleg az volna a cél, hogy aki még talpon van ebben a szar helyzetben, az is dögöljön meg”, folytatta. „De mind egy, hagyjuk, inkább mondd te, mi van a telkekkel”, kérte a férfit. Gál keserű arcot vágott. „Egyelőre semmi, mondtam már, ilyenkor hülyeség lenne építkezni, senki sem vesz lakást, nincs hitel a piacon, ki kell várni, mert ezen most csak még nagyobbat bukhatunk.” Alex tovább dörzsölte a halántékát, „és az eladás”, kérdezte, de Gál húzta a száját, „nem éri meg, a felét se kapod vissza annak, amennyiért két éve megvetted”. Alex komoran Gálra né-

zett, „szóval ennyi”, kérdezte, „ennyi”, ismételte a másik, „és akkor most mi lesz”, érdeklődött Alex, „nekem muszáj valahogy pénzhez jutni, mert lehúzhatom a rolót”, jelentette ki. „Tudod, tudom”, bólogatott Gál, „de hidd el, gőzöm sincs, nekem is szívás az egész, az összes pénzem a telkekben és annál a rohadt ügyvédnél áll, a festékbolt is csak viszi a zsét, pedig két éve még úgy pörgött az üzlet, egyik házat vitték a másik után”. „És az ügyvéd”, faggatta tovább Alex, „nekem fel sem veszi a telefont”, tette hozzá a másik arcát fürkészve, „én ezt az egészet nem értem”, mondta Gál lesütve a szemét.

Egy darabig hallgattak, csak a konyhából szűrődött be az edénycsörömpölés zaja, a hátuk mögött fotós dolgozott a szakáccsal, képeket készített a helyi lap gasztro rovatába. „Nem gondolod, hogy egy kicsit gyanús ez az egész”, szólalt meg hirtelen Alex, „három közös biznisz, és mind a háromban szar van”, mondta. „De, nagyon gyanús”, kapta fel Gál a fejét, „gyanús, hogy szarul megy minden, ha nem vetted volna észre”. „Jól van, nem kell a dumá”, intette le Alex, „te mondtad, hogy ez az ügyvéd száz százalék, az utolsó tíz millát adtam neki oda, bazdmeg”. „Gondolod, nekem mindegy, öt millám van nála”, csattant fel Gál is. Megint hallgattak, nézték egymást, mint két acsarkodó kutya. Végül Gál törte meg a csendet, fejét a kezébe temette, „mindenki megőrült, nem tehetek róla, előtte jelt egy éven át rendesen, mondtam neked, szó nélkül szállított tíz százalékot minden hónap ötödikén”. Alex megragadta Gál kezét. „Figyelj, haver, te mit gondolnál a helyemben, a közösen vett telkeken leáll az építkezés, a barátod eltűnik a pénzemmel”. „Mit gondolnék, mit gondolnék”, rántotta ki Alex markából Gál a kezét, és széles mozdulatokkal magyarázni kezdett. „Válság van, bazdmeg, mi a fenét csináljak, nézd meg, itt vannak a papírjaim, itt az aláírás meg minden”, húzta elő a zsebéből az ügyvéddel kötött kölcsönszerződéseket. „Azt hiszed, nekem mindegy?” Gál a csuklóját masszírozta. „Azért jöttem, hogy lépjunk, talán, ha elmennénk hozzá”, nézett a másik szemébe. „Akkor menjünk”, vágta rá Alex, „bár nem tudom, ez mit segít”. „Én se”, válaszolta Gál, „de legalább próbáljuk meg, még fedezetet sem kértünk tőle a pénzre”, magyarázta. „Holnap reggel találkozunk a benzinkútnál hatkor, fél hét-hétig biztos, otthon van”, mondta, majd kiitta a maradék kávéját, felállt és elindult kifelé az étteremből.

Alex hátrament az irodába, benyomta a négyjegyű kódot a számmárral működő széfén, kivette a brifkóból a pénzt, átszámolta az előző heti bevételt, megnézte, mennyit ütött be ebből a pénztárgépbe. Hétről hétre kevesebbet, a többiről fiktív számlát adott a vendégeknek, de még így is mínuszban voltak, amikor hónap végén kivonta a bevételből a béreket és a többi költséget. Az új embereket már feketén vette fel, nem tudott mindenki után járulékot fizetni.

Megnézte a sörös korszóba gyűjtött borraivalót is, hetvenezer jött össze egy hét alatt, korábban megkerestek a pincérek kétszázszázötvenet is. De most már hónapok óta egyre kevesebb lett ez is, a jattból kivett tízezret, a többit visszatette a széfbe.

„István, gyere már egy percre”, szólott ki a főpincérnek, aki nemsokára meg is jelent az ajtóban, a falatnyi helyiségben épp csak elfértek, bal oldalt polcok sorakoztak a földtől a mennyezetig, a szemben lévő szűk kis ablak alatt állt a porral és papírral belepelt íróasztal. Alex háttal ült a bejáratnak, megfordult a forgószékekén, szembe került Istvánnal, elővette az tízezrest, és a pincér kezébe nyomta. „Az e heti”, mondta, István zsebre dugta, egy bólintással megköszönte, és már indult volna ki, amikor eszébe jutott még valami. „Főnök, lehetne esetleg egy kérés”, „mi az”, kérdezte Alex újra a papírokat bújva. „A meleg víz”, kezdte István, „mi van vele”, morgott a férfi, „csak kérdezték a lányok, nem lehet-e visszakapcsolni, szétfagy a kezük, egész nap ebben mosogatnak”.

Alex nézte, ahogy a koszos ablakon zümmögve mászkál egy légy, neki-nekicsapódott az üvegnek, majd visszaesett a párkányra. Egy darabig pörgött a hátán, majd sikerült visszafordulnia, újból nekiindult, erőteljesebben, hátha az üveg enged, vagy talál rajta egy rést, vagy esetleg már az üveg sem lesz ott, az előbb csak tévedés volt az egész. Ismét repült, teljes erőből, nagyot koppant, és ájultan visszahullott. „Örüljenek, hogy van hol mosogatniuk”, szólalt meg Alex anélkül, hogy felnézett volna a papírokból.

Másnap reggel Emma a konyhából kihallatszó csörömpölésre ébredt, felvette a papucsát, lement a földszintre. „Hát te”, kérdezte Alextől, aki épp a kávéját készítette. „Hatkor indulok”, válaszolt kurtán Alex, Emmának is töltött egy csészével. „És hová ilyen korán”, kérdezősködött tovább a nő, „találkozom Gállal”, vetette oda a férfi. „Ilyenkor”, csodálkozott Emma, de a másik nem válaszolt. Egy darabig hallgattak. „Nem mondd el”, szólalt meg ismét a nő, „micsodát”, kérdezte ingerülten a férfi. „Bocs, hogy hozzád merek szólani”, szúrta oda Emma, és hátat fordított neki. „Az ügyvédhez megyünk”, morgott Alex, „gond van”, kérdezte a nő, „miért lenne”, vágott vissza a másik. „Nekem az elejétől fogva gyanús ez az egész”, közölte Emma, „csodálkoznék, ha nem derülne ki, hogy van itt valami gubanc”. Alex felpattant a kanapéról, és elindult a fürdő felé, „na, látod, ezért nem mondok el neked semmit”, emelte fel a hangját, „egy vészmadár vagy, ennyit tudsz”, tette hozzá, és magára zárta a fürdőszoba ajtaját.

Gál megnyomta a csengőt az újjépítésű negyedben álló egyszintes, mediterrán stílusú családi ház kapuján, az ablakban megmozdult a függöny, aztán percekig nem volt semmi mozgás. „Esze ágában sincs kinyitni”, morgott Alex, Gál nem válaszolt, álltak némán, már épp indultak volna, amikor kattant az ajtón a zár, egy magas, vékony nő jelent meg fehér kosztümben, kinyitotta a kaput, a kezét nyújtotta a férfiaknak. „Jöjjenek be, a férjem fekszik, nem kelhet fel”, mondta, és elindult előre a lépcsőn felfelé.

Beléptek a nyers, téglaszerű csempével burkolt előszobába, egy kis fehér pad állt itt, Alex leült, hogy kikösse a cipőjét. „Hagyják csak, holnap lesz takarítás”, mondta a nő, és mutatta az utat a nappali felé. Átmentek a tágas amerikai konyhán, amelyet a nagyszobától csak a padlón végigfutó fémcsík választotta el, az ablakokat halványszínű selyemfüggönyök takarták, a lépteik zaját elnyelte a puha, fehér szőnyeg. „Gyertek csak”, intett feléjük egy kéz, közelebb értek, látták, hogy a párnákon Pozsonyi, az ügyvéd fekszik.

„Á, ti vagytok”, nyújtotta feléjük a kezét. „Üljetek csak le”, mondta, és rámutatott két puha bőrfotelra. Szinte elvesztek a hatalmas párnák között, kezüket a karfán nyugtatták, nézték az ügyvédet, aki mosolyogva dőlt vissza a kanapéra. „Kértek valamit inni”, suttogta, „kávét, narancslét”, kérdezte, „egy kis vizet esetleg”, szólalt meg Gál, Alex is bólintott, „Enikő, légy szíves”, intett a kezével az ügyvéd a felesége felé. A nő kisietett a konyhába, vizet töltött két pohárba, és az ásványvizes palackkal együtt ezüst tálcán hozta be a poharakat, „Kálmán, akkor én most elmennék”, mondta, a férfi bólintott, Enikő homlokon csókolta, és elkészönt a két férfitől.

Gál belekortyolt a vízbe, nézte a csukott szemmel fekvő ügyvédet. „Baj van”, kérdezte tőle, a férfi elmosolyodott. „Trombózis, a lábamban”, jegyezte meg, „két hétig kórházban voltam, most meg rájött egy kis tüdőgyulladás is”, mondta halkán. „Sajnálom”, morogta Gál maga elé meredve, „gondolom, a pénz miatt jöttetek”, folytatta az ügyvéd. „Nem tudtam intézni, talán hamarolami a derekammal is

san”, nézett rájuk, közben megmozdult, „valehet, örülten fáj minden mozdulat”. A férfiak bólogattak, lassan kortyolták a vizüket, „szerinted mennyi idő”, kérdezte Alex, az ügyvéd a fejét ingatta. „Fogalmam sincs, talán két hét”, jegyezte meg, „kifizetem az elmaradt kamatokat is”, tette hozzá, „csak legyen már túl ezen”. Alex letette a poharát az üvegasztalon álló tálcára, mindketten felálltak. „Akkor mi nem is zavarnánk”, mondta, kezét ráztak a férfival. „Jelentkezem, ígérem”, suttogta az ügyvéd mosolyogva.

Gál és Alex beültek a kocsiba. „Fura ez az egész”, jegyezte meg Gál, „a múlt héten látta őt az egyik emberem egy bevásárlóközpontban.” Alex hallgatott, figyelte az autó mellett

elszaladó fákat, „talán nem őt látta mégsem”, mondta, „talán”, válaszolta Gál, „kicsinálom, ha nem jelentkezik két hét múlva”, tette még hozzá. Lehúzta az ablakot, rágyújtott egy cigarettára, és figyelte, ahogy kiragadja a menetszél a füstöt a szájából.

Alexet többen várták az étteremben, amikor beért. „Megérkeztek az új pincérjelöltek és a konyhalányok is”, közölte István, amikor a férfi végighaladt az irodaházhoz vezető folyosón, „jöhetnek”, intett a főpincérnek.

Az első fiú az egyik lábáról a másikra nehezedve szorosan az ajtóhoz tapadt, míg Alex kikereste az önéletrajzát egy dossziéból. „Mikor tudsz kezdeni”, kérdezte a papírját nézegetve, „akár holnap”, felelte a fiú. „Egyszeri meleg étel, alapfizu nyolcvan, heti háromszor kell jönni, addig, amíg van vendég”, sorolta. „A jattot le kell adni”, tette hozzá, „ha ez így jó, akkor két hét próbaidő”, mondta. „Jó lesz”, vágta rá a fiú, „akkor várunk holnap”, biccentett Alex, a srác már majdnem kilépett az irodából, amikor visszafordult, „elég messziről jövök, másfél óra az út vonattal oda és vissza, a vonatjegyet esetleg...”, próbálkozott, de nem tudta befejezni. „Akkor keress, barátom valamit a környéken, én ezt tudom ajánlani”, közölte Alex, és újra a papírokba mélyedt. „Csak kérdeztem”, visszakozott a fiú, „én meg csak válaszoltam”, mosolygott ridegen Alex, és visszafordult az íróasztalához.

Tízen jelentkeztek pincérnek, az első hárommal meg is állapodott, a többit hazaküldte. „Szólunk, ha lesz üresedés”, mondta nekik, pár héten belül ezektől úgysis elköszönünk, futott át Alex fején, aki az utóbbi időben a szakácson és a főpincéren kívül mindenkit lecsereelt az étteremben egy-két hónapon belül, hogy nem kelljen őket bejelenteni. Hétköznap alig volt forgalom, négy-öt asztal egy este már jónak számított. Hétvégén is inkább fél házzal mentek, kivéve, ha esküvőt tartottak az étterem kertjében.

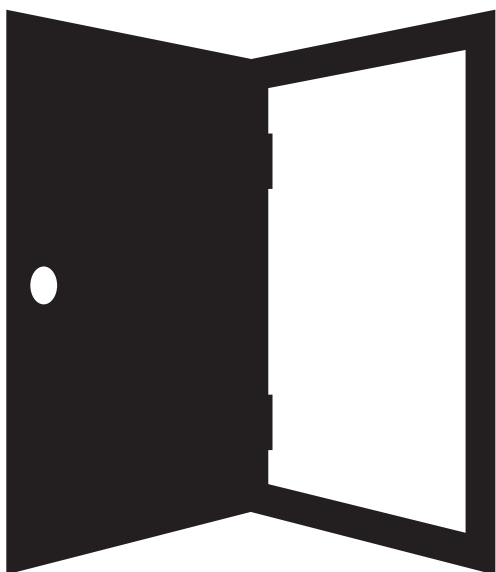
Emma még ébren volt, amikor Alex viszonylag korán, tizenegy órakor hazaért, rázuhant az ágyra, olyan fáradt volt. „Milyen napod volt”, kérdezte Emma az ölébe eresztve a könyvét. Alex a hátára fordult, az egyik karjával eltakarta a szemét. „Semmi különös”, mondta halkán, „holnap délelőtt fodrászhoz mennék”, kezdte a nő, „tudsz addig vigyázni Bertára”. A férfi alig láthatóan bólintott, majd lerúgta magáról a zoknit, a nadrágot, a kigombolt ingét nagy nehezen kirángatta maga alól. Felkúszott az ágyba, és hátat fordítva a nőnek, egy perc alatt elaludt.

Emma másnap reggel elment fodrászhoz. Utána elhajtott egy közeli bevásárlóközpontba, hogy megvegye az élelmiszereket a következő hétre. Csak pár dolog kell, mondta magának, amikor a kocsival leparkolt, de a lista menetközben egyre duzzadt, benézett egyik ruhaboltba és a parfümériába is, míg végül degeszre tömött bevásárlókosárral lépett ki a fotocellás ajtón.

Dél felé érkezett haza teli csomagtartóval. Berta szaladt elé az előszobába, „anyuci, anyuci”, kiáltotta, és belevetette magát Emma karjába, akinek majd leszakadt a keze a szatyroktól. „Várj egy kicsit”, nyögött fel a nő, és lerakta a zacskókat a tükör elé. „Jössz segíteni”, kérdezte Alexet, aki feltápáskodott a gyerekszoba szőnyegéről. Emma szeme a lakást pásztázta, játékok, ruhák hevertek szanaszéjjel, kiment a kocsihoz, hogy hozzon be még néhány zacskót. „Hagyjad, majd beviszem”, mondta a férfi, és kivette a szatyrokat a nő kezéből. Emma visszament a házba, levette a cipőjét, és elindult a konyhába, ahol még ott voltak a reggeli maradékai, a koszos edények a mosogatóban felpúpozva, a mosogatógépben a tiszták, a szemetes körül a földre potyogott néhány összegyűrt szalvéta, narancshéj és egy szelet kiszáradt kenyér, előző este Emma nem ürítette ki, most pedig már a fedelét sem lehetett rendesen lenyomni.

Emma először hozzákezdett a tiszta edények kikapcsolásához, aztán eszébe jutott, hogy van néhány mirelit a szatyrok mélyén, kirángatta őket, és szaladt velük a mélyhűtőhöz, utána ment a kamrába, hogy elrakja a többi ételt is, de elbotlott egy játékkockában, amely ott hevert az előszoba szőnyeg közepén. „Rohadt élet”, kiáltott fel, lehajolt érte, és elindult vele Berta szobájába, útközben felkapkodta a földről az eldobált ruhákat, cipőket, zoknikat.

Amikor belépett, földbe gyökerezett a lába. Berta a kisasztalnál ült egy csomag vattával, amelyet apró darabokra tépve dobált az apjára, aki időközben visszatelepedett a szőnyegre. A padló mindenhol vattapamacsokkal volt tele, és Berta sikongatva ugrált a puha fehér halmon. „Mit műveltek itt”, kérdezte Emma, észrevette, hogy a ragasztó vékony csíkban folyik a fehér gyapjúszőnyegre. „Nem vagy normális”, futotta el a nőt

a méreg, kapkodni kezdte a földön táncoló pamacsokat, és szaladt a konyhába egy szivacsért, hogy a ragasztót felsikálja. „Nyugi, majd én megcsinálom”, mondta Alex, de Emma arrébb lökte a kezét, és heves mozdulatokkal visszacsavarta a ragasztóra a tetejét, aztán lehajolt, és dörzsölni kezdte a szivaccsal a szőnyeget. Alex állt, és nézte a nőt, „most mit vagy úgy oda, te mondtad, hogy játsszak vele”, tárta szét a kezét. „De nem így”, bődült el Emma felegyenesedve, „én azt mondtam, egy papírra ragasszatok a vattapamacsokból báránycákát”. „Azt én nem tudok, meg a gyereket se érdekelte”, közölte Alex, és lehajolt, hogy segítsen összeszedni a szemetet. „Nem kell, hagyjad”, mordult rá Emma, „ahogy akarod”, vonta meg a vállát a férfi, kiment a szobából, és bekapcsolta a tévét.

Emma négykézláb súrolta a szőnyeget. Berta rámászott a nő hátára, „hagyjál”, lökte le a gyereket, „apádat rángasd, ő úgyis ráér minden hülyeségre”, tette hozzá. Berta ráesett a fenekére, és sírni kezdett, „anyuci, anyuci”, hüppögte, de Emma most kiviharzott a konyhába, hogy az ételeket elrakja a helyére. Berta tipegett utána, „anyucika, várj”, kérte, de Emma rá se nézett, kopogó léptekkel indult el a pincébe, ahol még egy adag ruhát is ki kellett teregetnie. „Utánam ne gyere”, fordult vissza Emma a lépcsőn, a gyereket megállította az anyja tekintete, hüvelykujját a szájába vette. „Gyere ide, cic”, mondta neki az apja, Berta hol az anyjára, hol az apjára nézett, aztán mint egy riadt állat, felmászott Alex mellé a kanapéra. A tévében autóverseny ment, száguldottak a kocsik körbe-körbe, Berta az ujját szopva bámulta a képernyőt. „Az mi az”, kérdezte az apját, „kocsik, brmm, brmm, mennek körbe”, magyarázta Alex a gyerekeknek.

Pár perc múlva ismét Emma léptei hallatszottak a pincéből. „Kimentetek délelőtt a kertbe”, kérdezte a férfitől, de az nem válaszolt. „Nem hallod, hogy hozzád beszélek”, emelte fel a hangját a nő, „Berta nem akar”, vetette oda Alex anélkül, hogy ránézett volna. „Mi az, hogy nem akar”, csattant fel Emma, „azért vagy az apja, hogy megmondd neki, mit kell csinálnia”, folytatta. Alex nem vette le a szemét a képernyőről, a 7-es Toyotával Mika Salo befutott a célba. „Ez az”, kiáltott fel, mire a nő sarkon fordult. „Dögölj meg”, morogta, és jó hangosan odavágta a szemetest a konyhacsempéhez, hogy Alex is hallja.

A férfi nemsokára felállt, kiment a házból, először a kazánban pakolt, aztán felült a fűnyíró traktorra. „Kész az ebéd”, szólt neki Emma egy idő múlva, de a férfi nem jött be, hiába kiabált többször is utána. ■ ■ ■

Hidas Judit (Budapest, 1976) író. Első kötete 2013-ban jelent meg *Hotel Havanna* címmel, amellyel 2014-ben ő képviselte Magyarországot az Európai Elsőkönyvesek Fesztiválján. További könyve: *Anyátlan nemzedék* (2015, társszerző: C. Molnár Emma).